

A NOITE EN QUE BOB DYLAN ACTUOU NO RURAL ROCK

Salvador Rodríguez

A min díxomo primeiro o “Chiapas”, pero non llo crin. Iamos pola ducia e media de cervexas i éranche xa as catro da mañá no “Aturuxo”, esa hora na que comeza a imperar a Lei Seca porque están a piques de cegar os da pasma a “darlle o toque” ao local. O caso é que o “Chiapas” entrou me cun feixe de rifas para o festival, e cando me estaba a cobrar pregunteillo:

-¿E a quen ides traer este ano?

- ¡Cala a boca!, cuspíume o outro. Se me xuras que non o publicas dígocho, porque quedamos en que iso ía ser un segredo total.

-¿Cómo que un segredo? ¿E logo facedes un festival e ides manter en segredo aos grupos que van tocar?

-¡Non home, non! Haiche un programa oficial, però...

-¿Pero que?

-¡Chiss! Mira, ven para acá.

Sáímos a terraciña, baixo a lúa chea e ¡ras! espétame o de “¡Este ano vén Bob Dylan!”

-¡Vai o carallo, Chiapas!

Marchei de aí e case me esnafro de fronte contra Rodrigo.

-¿Qué che pasa?

-¡A min nada, será ao Chiapas! ¡Debe ter máis cervexa no estómago que o camión de reparto de Mahou!

-¿E logo?

- Nada, home, nada. Que o jicho disque este ano actúa Bob Dylan no Rural Rock. ¡No flipa ni nada!

-Pois é verdade.

Mirei para Rodrigo e el para min.

-En realidade non llo iamos dicir a ninguén, pero xa que o Chiapas meteu a pata pois ¡veña! Pois si, que é verdade. Vai actuar Bob Dylan no “Rura”, o que pasa é que avisou o manager que non llo dixeramos a ninguén. Que é un capricho que lle entrou ao Bob e...

-¡Unha merda! ¿Non vos creo nin louco!

Eu seguí apurando as cervexas que me quedaban por diante aquel sábado e así acabei como acabei, pero non conseguín quitarme dos miolos o de Dylan, a pesares de todo. “¡Vaia “vacile” me quixeron pegar estes dous!”

Ao día seguinte doíame ata o espírito. Non durmira nada, pero todo pola culpa do conto aquel, así q cando me topei con Victoria na alameda de Bueu non puideren evitar tocar o tema.

-¡Oes! ¡Menuda broma! ¿Non van onte o “Chiapas” e mais o Rodrigo e me contan que vai actuar Bob Dylan no Rural Rock?

-¿Dixéroncho? ¡Serán pasmóns! Se quedamos en que non se ía enterar ninguén ata a mesma noite do concerto.

Cáseque me desmaio.

-¡Para, para aí, Victoria! ¿Entón é verdade iso? ¿E como o conseguístedes?

E vai Victoria e cóntamo. Resultou que ás portas da casa de Bob Dylan, aló en Nova

York, chegou un día un galego cunhas cantas mazarocas de millo corvo e mais un exemplar da revista da asociación. O Dylan, en canto ollou o millo, seica ficou abraiado.

O resto é fácil de supoñer, porque xa se sabe que a estes artistas en canto se lles mete algo na cabeza non hai quen os aguante. Díxolle ao manager que el tiña que quería mirar cos seus propios ollos cómo carallo era posible aquel milagre do millo negro. O galego que estaba con el, que era de Meiro e chamábanlle o Ruso, informoulle:

-¡Cando vostede queira, señor Dylan! Eu aínda teño unha casa aí e está á súa disposición para canto desexe.

-¡Pois moi ben! ¿Cando imos? ¡Veña vostede comigo que lle pago a pasaxe!

Pepe “O Ruso” quedou abraiado. ¡Ao din podería volver a súa terra! ¡E aínda por enriba de balde e acompañado por aquel artista de tanta sona mundial!

O caso é que a finais de maio, Dylan e mailo Pepe cegaron, de incógnito, á aldea. Avisada Victoria, non tardou nin un cuarto de hora en achegarse á casa do seu vello amigo “O Ruso”, ao que non mirara dende había vinte anos, cando ela aínda era nena i el fórase a “facen as Américas”.

A Victoria colleu confianza con Bob enseguida.

-Mire mister Dylan, xa que vostede está aquí, non sei se lle pareceres atrevida pero é que, por estas datas, dende hai uns anos, os mozos da aldea teñen por costume organizar un festival de música e, dende logo, se a vostede lle apetecese...

Non fai falla dar máis detalles. Dito e feito. Quedaron apalabradas as condicións (o do segredo, xa sabedes) e o Dylan xurou que,

aínda que viña sen o seu grupo de xiras, non tiña ningún inconveniente en actuar no Rural Rock...

Ata o de hoxe non se me permitiu contar nada daquel concerto, mais estimo que este é o momento oportuno. O Bob Dylan actuou, si, despois de que o fixesen o resto dos grupos que participaban no festival. Abriu o seu concerto con “The times they are changing” e pechouno con “Knocking on heaven’s door”. Quedabamos poucos xa naquela altura da noite, pero alí estaban o Chiapas e mais o Rodrigo, a Victoria e mais “O Ruso”, e o Dylan rascando unha guitarra vella que lle emprestara un veciño e berrando que todas as respostas ficaban no vento.

Ao rematar, tomamos unhas cuncas de viño e probamos uns cachos de empanada. E dixo Bob:

-¡Sábenche ben ricos o viño e maila empanada de millo corvo! ¡Para o ano que vén xa me tendes aquí outra vez!

E contestoulle a Victoria:

-Pois sintollo moito, pero non sei se vai poder ser, porque xa quedamos con Mick Jagger, o dos Rolling Stones, ¿coñéceo? Que seica hai pouco coñeceu en Londres a unha rapaza da Portela e...

“Dende logo –pensei para min- o que non pase aquí en Meiro, non pasa en ningures”.

**Adicado a tódol@s roqueir@s dos Highlands de Meiro, A Portela e Ermelo*